

си предъ единъ ханъ. Дѣдо Начо — тъй се казваше той — обичаше много да приказва, да разпитва и да разказва на своитѣ мющери. А когато нѣмаше такива, той подкачаше децата, които се борѣха около него, привлечани отъ любопитната му стока. Па и децата се бѣха обиграли съ него, та на свой редъ и тѣ не го оставяха на спокойствие. Два-три месеца подиръ затварянето ми, за което говорихъ по-горе, азъ минахъ покрай хана. Дѣдо Начо бѣше отворилъ сергията си, и азъ се спрѣхъ тамъ, та разглеждахъ разнитѣ му билки, бурени и корени.

— Какво искашь, момче? — попита ме той.

— Нищо, гледамъ, — му рекохъ азъ.

— Какво гледашь? — попита пакъ той.

Азъ се сбъркахъ доста, та не знаехъ, какво да му отговоря. Отъ нѣмай-каково да кажа, азъ продумахъ по детски:

— Гледамъ те, хубавецъ ли си.

— Ами че не съмъ ли, я? — каза дѣдо Начо. — Я ме вижъ, — и взе да глади съ две рѣце голѣмата си брада и да сочи главата си, като казваше: „Брада царска, глава воденичарска“. А пѣкъ съседтъ му на сергията прибави на подбивъ:

„Хубавецъ като стамбулецъ“.

И тѣзи думи — „брада царска, глава воденичарска“, „хубавецъ като стамбулецъ“ — ми направиха силно впечатление. Смислихъ си пакъ дѣдовитѣ Колюви думи, па се чудѣхъ, отде зиматъ тѣзи стари хора таквизъ избрани приказки и какъ умѣятъ да ги казватъ навреме, кога де прилѣга и както прилича.

Тѣзи два случая възбудиха у мене желанието да записвамъ и да събирамъ такива избрани пословици.

Петко Р. Славейковъ

